

תת"ע 396/11/20 - רותם מורלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 396-11-20 מדינת ישראל נ' מורלי
תיק חיצוני: 60250792557

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	רותם מורלי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 2.12.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 60250792557 המייחס לו עבירה של נהיגה בקלות ראש בכך שעמד עם רגליו על המושב עת שרכב באופנוע בניגוד לתקנה 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 בתאריך 30.10.2020.

הדיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 2.12.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 45 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי במועד הדיון לא היה מיוצג על-ידי עורך דין ולא היה מודע לעובדה כי עליו להגיש בקשה מסודרת לדחיית מועד הדיון בשל מצבו הרפואי ביום שהדיון שמנע ממנו להתייצב.

לטענת המבקש העונש שהושת עליו כבד עבורו וכי ללא ייצוג ומתן זכות להשמיע את דברו בבית המשפט ייגרם לו עיוות דין, שכן לא נשקלו מאפייניו האישיים והנסיבות שהביאו לשגגה באי התייצבותו לדיון.

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי לא ניתן טכנית לעמוד על מושב האופנוע מסוג זה מבלי לאבד שליטה או ליפול.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המבקש לא צירף לבקשתו אישור מחלה ומשכך אינה יכולה להתייחס לעניין זה.

לטענת המשיבה, המבקש קיבל את ההזמנה לדין לידיו בה צוין כי הוא נדרש להתייצב לדיון שנקבע בעניינו וכי ככל שירשע הוא צפוי לעונשים הקבועים בחוק. לטענתה, המבקש עשה דין לעצמו ובחר שלא להתייצב לדיון בלא שקיבל מבעוד מועד אישור מבית המשפט לכך.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל**, (7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

הן מתגובת המשיבה והן מהבקשה עצמה עולה כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה.

הבקשה אינה נתמכת בתצהיר ולא צורף לה מסמך רפואי או אסמכת אחרת. משכך, איני סבורה כי המבקש הוכיח שמצבו הרפואי לא אפשר לו להתייצב בבית המשפט ביום הדיון. הנאשם עשה דין לעצמו, לא התייצב לדיון ולא הודיע על כך לבית המשפט מבעוד מועד. איני סבורה כי הטענה לפיה לא היה מיוצג יש בה כדי להצדיק התנהגות זו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי לא ניתן לבצע העבירה שיוחסה לו באופן מהסוג בו נהג.

אין די בעצם בכפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזירות של ממש. כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות וראיות להוכחתה.

בנוסף, טענתו של המבקש באשר לחומרת העונש בשים לב לנסיבותיו האישיות נטענה בעלמא וללא תימוכין.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשפ"א, 14 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.